

Kuća na
pilećim
nogama

SOFI
ANDERSON

KUĆA NA PILEĆIM NOGAMA

SOFI ANDERSON

„Ođvažna i prelepo osmišljena avantura, pripovedanje
Andersonove očaralo me je od prvog poglavlja.”

*Kiran Milvud Hargrejt, autor knjige Devojčica od mastila i
zvezda*

„Puna topline i ispletena od tananih vlakana magije.
Obožavam ovu priču!”

Piter Banzl, autor knjige Besmrtno srce

„Izvršna, izuzetna priča.”

Ema Karol, autorka knjige Pisma iz svetionika

„Opčinjavajuća priča, prelepo ispričana, punog srca.
Čista čarolija.”

Kler Fejrs, autorka knjige Slučajni pirati

„Debitantska knjiga koja me je držala budnom do duboko
u noć.”

Fiona Nobl, The Bookseller

„Istinski nezaboravna priča koju ću pamtit i zauvek.”

Džo Klark, BookloverJo

„Veoma posebna knjiga... Osmišljavanje sveta radnje je
ravno onome što piše Pulman.”

Ešli But, The Teaching Booth

„Magična pripevest koja slavi čudo putovanja, radost lepog
života, i (retko istraživanu) važnost smrti.”

Mič Džonson, autor knjige Kick

Za moje golupčice Niki, Aleka i Semi,
smejte se sa zvezdama i plešite svoju sudbinu.

Naziv originala:

Sophie Anderson

THE HOUSE WITH CHICKEN LEGS

First published in the UK in 2018 by Usborne Publishing Ltd. Usborne House, 83-85 Saffron Hill, London, EC1N 8RT, England, [www. Usborne.com](http://www.Usborne.com)

Text copyright © Sophie Anderson, 2018

The right of Sophie Anderson to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Design and Patents Act, 1988.

Cover artwork reproduced of Usborne Publishing Limited

Front cover illustration by Melissa Castrillón © Usborne Publishing Ltd, 2018

Translation © 2019 za srpsko izdanje Propolis Books

Sva prava zadržana.

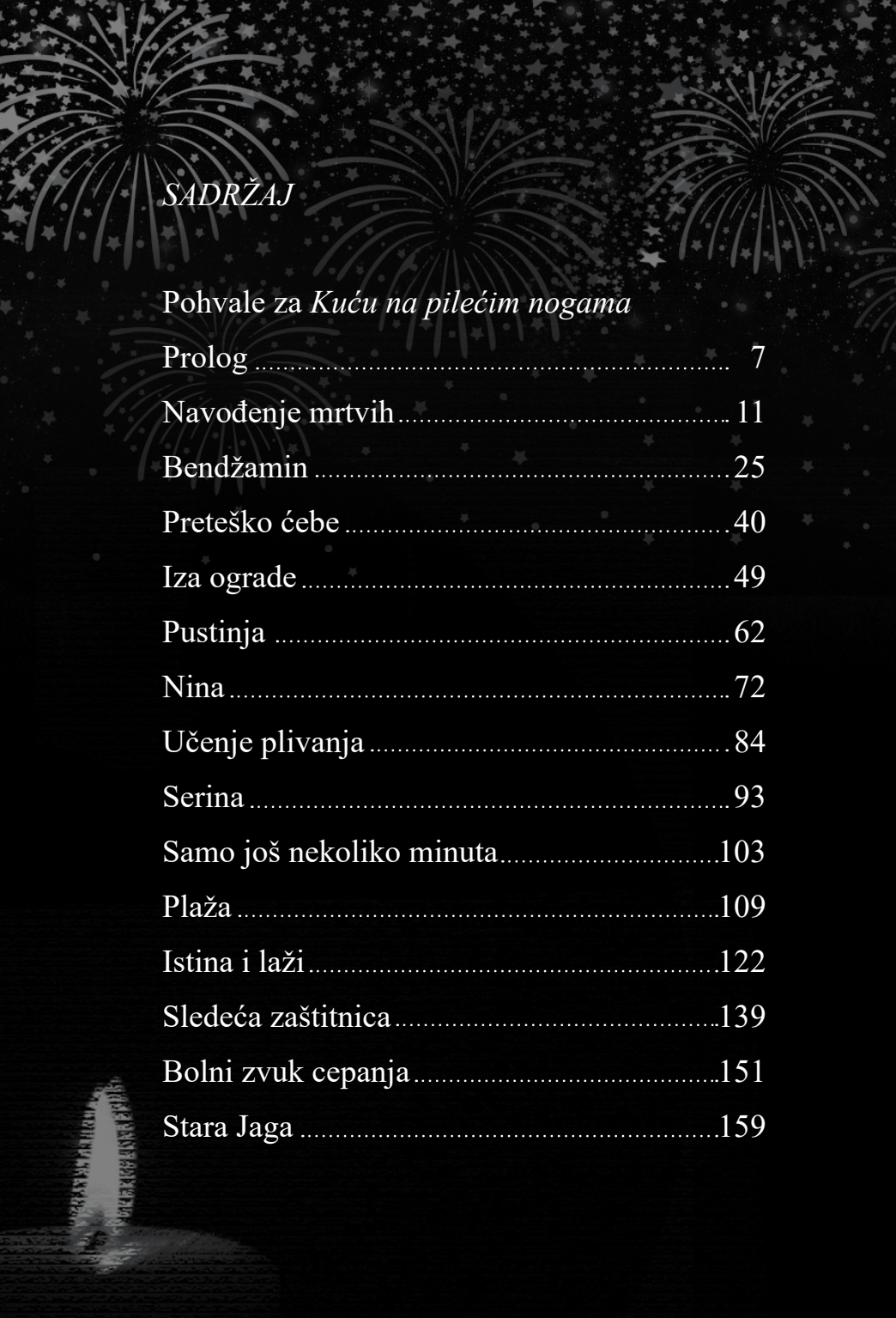
Preštampavanje i umnožavanje zabranjeno u delovima i u celini.

SOFI ANDERSON

Prevod s engleskog: Nikola Petaković

SADRŽAJ

Pohvale za *Kuću na pilećim nogama*

Prolog	7
Navođenje mrtvih	11
Bendžamin	25
Preteško ćebe	40
Iza ograde	49
Pustinja	62
Nina	72
Učenje plivanja	84
Serina	93
Samo još nekoliko minuta	103
Plaža	109
Istina i laži	122
Sledeća zaštitnica	139
Bolni zvuk cepanja	151
Stara Jaga	159

Salma	172
Zbrda-zdola	184
Rijad	198
Univerzum koji se širi	210
Oštre reči	224
Iskre svetla	234
Ceremonija vezivanja	245
Tama	261
Vatra	269
Zemlja snega	275
Zemlja jezera	289
Kroz kapiju	298
Sejanje semena	313
Odrastanje	320
Epilog	332
Marinkin rečnik	336
Pitanja i odgovori sa Sofijom Anderson	338
Zahvalnice	344

*Provirim, iz pećine, i duboko uzdahnem.
Ceo život mi pričaju da sudbinu imam.
Hoću da verujem da je mogu izbeći,
Ili nekako je izmeniti.*

PROLOG

Moja kuća ima pileće noge. Dva ili tri godišnje, bez upozorenja, ona ustane usred noći i ode sa mesta na kojem u tom trenutku živimo. Može da hoda stotinu milja, ili hiljadu, ali uvek završi na sličnom mestu. Na usamljenom, sumornom mestu, na ivici civilizacije.

Smesti se u mračnu, zabranjenu šumu, protrese se na ledenoj, vetrom šibanoj tundri, i sakrije se u ruševinama u udaljenom delu gradova. U ovom trenutku skrasila se na kamenoj ravni nekih zaboravljenih planina. Ovde smo dve nedelje i još uvek nisam videla živu dušu. Mrtvih ljudi, naravno, videla sam već dosta. Oni dolaze da posete Babu i ona ih vodi kroz Kapiju. Ali stvarni, živi

ljudi, oni ostaju u gradu i selima daleko ispod nas.

Možda bi, da je leto, neko od njih i dolutao ova-
mo, na piknik i da bace pogled s vidikovca. Možda
bi se nasmešili i rekli zdravo. I neko mojih godina
bi mogao da svrati, možda i cela grupa dece. Mogli
bi da svrate pored potoka i poprskaju se vodom da
se ohlade. Možda bi me i pozvali da im se pridru-
žim.

– Kako ide ograda? – viknula je Baba kroz otvo-
ren prozor, trгнуvši me iz sanjarenja.

– Skoro je gotova. Uvezala sam još jednu butnu
kost u niski kameni zid. Obično ugradim kosti
direktno u zemlju, ali ovde gore tlo je previše
kamenito, pa sam napravila kameni zid do visine
kolena, skroz oko kuće, ugurala kosti u njega i
namestila lobanje na vrh. Ali ograda mi se ruši-
la tokom noći. Ne znam da li je u pitanju vetar,
divlje životinje, ili nespretni mrtvi ljudi, ali svaki
dan od kada sam ovde moram da ponovo zidam
neki deo ograde.

Baba kaže da je ograda važna da bi se živi dr-

žali podalje, a mrtvi navodili. Ali ja je nisam zato popravljala. Volim da radim s kostima zato što su ih nekada moji roditelji doticali, davno, dok su gradili ograde i navodili mrtve. Nekad mi se čini da osećam toplotu njihovih ruku na hladnim kostima, i zamišljam kako bi bilo da zaista dodirujem moje roditelje. Od ovog bi mi srce poskočilo i bolelo me u isti mah.

Kuća glasno škripi i naginje se, sve dok prozor s prednje strane ne dođe iznad mene. Baba izbaci glavu i nasmeši se:

– Ručak je spreman. Napravila sam gozbu od ščija i crnih đevreka. Ima dovoljno i za Džeka.

Stomak mi zakrči samo na miris čorbe od kupusa i sveže ispečenog hleba.

– Još samo šarka od kapije, i gotova sam.

Uzela sam kost od stopala, uvezala je žicom na svoje mesto, i potražila pogledom Džeka.

Podigao je, od vremena izbledeli kamen ispod nekog isušenog žbuna, verovatno se nadajući da će naći mokricu ili običnu bubu.

– Džek! – povikala sam, a on je nakrivio glavu.

Jedno od njegovih srebrnih očiju zasvetlelo je kad je svetlost ušla u njega. Odskočio je prema meni, u neodredivom spoju letenja i skakanja, sleteo mi na rame, i pokušao da mi gurne nešto u uvo.

– Silazi! – Krenula sam rukom da pokrijem uvo. Džek je uvek skrivao hranu za kasnije. Ne znam zašto misli da su moje uši dobro mesto za skrivanje. Onda je počeo da gura nešto u moju šaku, nešto malo, suvo i hrskavo. Povukla sam ruku nadole da pogledam. Bio je to sklupčani, slomljeni pauk.

– Hvala, Džek.

Spustila sam lešinu u svoj džep. Znam da misli dobro, da deli hranu, ali dosta mi je njegovih mrtvih stvari.

– Hajde. – Zatresla sam glavom i uzdahnula.

– Baba je napravila gozbu. Za dvoje ljudi i jednu čavku.

Okrenula sam se i pogledala u gradić daleko ispod nas. Sve te zbijene kuće, bile su jedna drugoj društvo u ovom hladnom i usamljenom mestu. Volela bih da je moja kuća normalna kuća, i da je

Marinka sanja o normalnom životu, u kojem njena kuća ostaje na jednom mestu dovoljno dugo da ona stekne prijatelje. Ali njena kuća ima pileće noge i premešta se bez upozorenja.

Jer, Marinkina baka je Baba Jaga, koja navodi duše između ovog i sledećeg sveta. Marinka čezne da izmeni svoju sudbinu i namerava da se oslobodi senke svoje bake, ali kuća ima druge planove...

„Smela i divno zamišljena avantura, knjiga Kuća na pilećim nogama je primamljiva, pomalo opasna, i vrvi od mogućnosti.”

Kiran Milvud Hargrejt

www.propolisbooks.com

ISBN 978-86-80802-42-8

9 788680 802428